

Gaby Raaijmakers

Branna's Offer

ZILVER
BRON

© 2014 Gaby Raaijmakers
© 2014 Zilverspoor
Alle rechten voorbehouden

Omslagontwerp: Studio Zilverspoor
Foto omslag: Piotr Krzeslak/shutterstock.com

Typografie: Studio Zilverspoor
Redactie: Latoya Meuris

Eerste druk, september 2014

ISBN 978 94 9076 777 8
NUR 334

www.gabyraaijmakers.nl

www.zilverbron.com
info@zilverbron.com
Facebook: zilverbron
Twitter: @Zilverbron

Zilverbron is een label van uitgeverij Zilverspoor, speciaal opgericht om beginnende auteurs en onconventionele boeken een podium te bieden. Meer informatie over Zilverspoor kunt u vinden op www.zilverspoor.com.

Hoofdstuk 1

‘Nooit. Hoor je me, vader? Dat doe ik nooit!’

Het geluid van Branna’s wegrennende, blote voeten klonk hol in de grote zaal. Die zaal, een samensmelting van eeuwenoude bomen, waarvan de takken zich ter hoogte van het plafond met elkaar verstrengelden, leek vandaag donkerder dan gewoonlijk.

Koning Conor kwam overeind. De kat, die tot nu toe voor de troon had gelegen, sprong er nu op, draaide twee rondjes en ging liggen, haar grijze ogen op de koning gericht.

Conor zuchtte. Op momenten als deze voelde hij zich ontzettend oud. ‘Ze zal me tot in de eeuwigheid haten,’ fluisterde hij.

Zijn zoon Braeden haalde zijn schouders op. ‘Het is niets meer dan angst voor het onbekende. Ze is jong en naïef; ze wil nog steeds geloven dat sprookjes waar zijn.’

Boos keek Conor hem aan. ‘Zo praat je niet over je zuster.’

Braeden sloeg zijn ogen neer. ‘Laat mij maar met haar praten, ze trekt wel bij,’ zei hij zachtjes. Hij maakte een buiging voor zijn vader, waarna hij met gemeten passen vertrok.

De kat stond op, rekte zich uit en vertrok eveneens, haar staart hoog in de lucht.

‘Ga je haar echt wegsturen, Conor?’ De stem was koel.

Hij wist dat dit zou eindigen in een ruzie.

‘Ik heb geen keus, vrouw. Ik moet doen wat goed is

voor het land, wat goed is voor Lunläss.’

‘Ze is je rechtmatige opvolger,’ zei Eala bits. ‘Ze heeft zelfs twee dieren gekregen.’

‘Dat is ze niet,’ zuchtte Conor, die dit argument al ontelbare keren had gehoord. ‘Wij hebben bij hun geboorte besloten, Eala. Je kunt niet terugkomen op je woord. We gaan het ze nooit vertellen, hoe je er ook over denkt. Het is opgenomen in de boom. Bovendien kan ik moeilijk Braeden gebruiken voor de redding van Lunläss. Onze toekomst wordt op deze manier veiliggesteld.’

‘Veiligheid,’ spotte Eala. ‘Je bent maar een bangerik. Bang voor de Mazumundiërs? Alsof ze hun oog op ons zouden laten vallen! We zijn het vredigste volkje dat er maar te vinden is.’

Conor sloot zijn ogen. Hij was deze gesprekken zo moe. ‘We zijn het eenvoudigste binnen te vallen.’

‘En Kahare dan?’

‘Het is te gevaarlijk. Op deze manier zijn we nog honderden jaren verzekerd van vrede.’

‘Niet iedereen houdt even standvastig aan zijn woord vast als jij, Conor.’ Met die woorden draaide Eala zich om. De deur viel met een harde klap achter haar dicht.

‘Je verpest de wol nog,’ zei Braeden met een luchtige stem, zodra hij Branna’s vertrekken binnen kwam lopen. De ronde kamer was spaarzaam ingericht; de enige versieringen waren de viltwerken die Branna had gemaakt.

Branna’s zat met haar gezicht in de vacht van haar schaapje begraven om de tranen te dempen. Het werkte niet. Ze tilde haar natgehuilde gezicht op. ‘Heeft hij je gestuurd?’

‘Natuurlijk niet. Ik ben zelf gekomen. Je bent toch mijn zusje.’ Braeden ging naast haar op het bed zitten en sloeg een arm om haar heen.

‘Waarom, Braeden? Houdt hij niet genoeg van me? Ben ik niet slim genoeg? Niet mooi genoeg? Waarom offert hij me op?’

Braeden zuchtte. ‘Een ware koning houdt van zijn land het meest. Het doet hem pijn, Branna, maar het is een noodzakelijk offer. Wij zijn van koninklijk bloed; we moeten nu eenmaal offers maken om ons land in vrede voort te laten leven.’

Branna snotterde nog wat na. ‘Niet jij. Jij kunt trouwen met wie je wilt, gewoon omdat je dat kunt afdwingen. Waarom mag jij in een sprookje leven en word ik een nachtmerrie in geduwd?’

‘Ik denk dat je overdrijft. Je weet niets van Mazumundië. Misschien vind je het er wel prachtig.’

Branna was alles behalve overtuigd. Ze staarde in het niets en aaide haar schaap. Una liet het tevreden gebeuren. ‘Ik zou willen dat ik als eerste geboren was,’ verzuchtte Branna stil.

Braeden lachte. ‘Zelfs dan had vader me moeilijk kunnen uithuwelijken aan een buitenlandse keizerszoon, Branna.’

‘Toch. Wat had hij gedaan als ik als eerste was geboren? Dan had hij wel een andere oplossing moeten zoeken. Dat betekent dat er een is. Waarom zoekt hij die niet?’

‘Die andere oplossing is ons land voorbereiden op oorlog. Je weet niet hoeveel dat ons zou kosten. Al die jaren waarin vader de vrede heeft gebruikt om de rust in ons land terug te laten keren. Je weet hoeveel chaos er was toen we net waren geboren en hoe hard hij heeft gewerkt om te komen waar we nu zijn. Dat zou hij moeten verwoesten.’ Braeden verhief zijn stem, een frons op zijn gezicht. ‘In zijn plaats zou ik precies hetzelfde doen. En jij? Jij gedraagt je als een ongehoorzaam kind. Egoïsme staat je niet. Vader en moeder hebben al pijn genoeg; zij moeten hun dochter afstaan en dat is een moeilijke beslissing. Zij hebben straks geen dochter

meer. Je stelt me diep teleur, Branna. Ik had meer van je verwacht. Je moet sterk zijn voor je ouders; dat heb je geleerd. Of ben je het alweer vergeten?’

Branna’s blik gleed over de gouden velden en het meer bij de bossen. Ze veegde haar wang droog. ‘Ga alsjeblieft weg, Braeden.’

Hij stond op en verliet haar vertrekken.

Branna wilde ineens niet langer op haar kamer zijn en stond op. Om alleen te zijn, moest je naar een plek waar je niet gevonden kon worden.

‘Het spijt me, Una.’ Branna kuste het schaapje op haar natte nacht. Ze opende haar raam en klom erdoorheen een dikke tak op. Pishkeen kwam naar haar toe gerend en sprong achter haar aan.

Vanaf het meer blies een koele wind door Branna’s rode haren. Er werd nu volop geogost, maar de wind was een voorbode van de grote kou. Ze klom via eeuwenoude takken omhoog, tot waar ze dun en breekbaar werden. Hier was een beschermde ruimte waar je zelden mensen tegenkwam. Lang geleden, in tijden van oorlog, was het een uitkijkpost geweest, voor Branna en Braeden was het een geheime plek.

Branna ging zitten en haalde diep adem. De hut wiegde zachtjes op het ritme van de wind. Ze hield niet van hoogtes, maar ze hielpen haar goed na te denken. Pishkeen zat spinnend bij haar op schoot.

Tussen de bladeren door kon ze alles zien. Iedereen die het Woudpaleis in- en uitliep, wie er het bos in gingen, wie nog laat op de dag werkten op de velden en wat er gebeurde op het meer. Dankzij haar goede ogen kon ze zien dat het Braeden was die het meer indook. Misschien lag het niet aan haar ogen; misschien wist ze het gewoon. Weinigen zouden zo laat in het jaar nog het meer in duiken. Dat deed je alleen als je daar een goede reden voor had.

‘Je moet het hem niet kwalijk nemen, Pishkeen,’ zei Branna zachtjes. ‘Hij heeft het zwaar. Stel je voor dat jij

en ik elkaar heel lang niet konden zien. Zo is het voor hem en Darogh.'

Pishkeen begon zichzelf onverschillig schoon te likken. Ze had niet zo'n hoge dunk van Darogh. Nou was het natuurlijk niet moeilijk voor een kat om een vis alleen als prooi te zien. Zo zat de wereld in elkaar.

'Ik vraag me af wat voor dieren ze in Mazumundië hebben.' Ze viel even stil. 'Pishkeen, vind jij dat ik me egoïstisch gedraag?'

Pishkeen gaf geen antwoord.

Ze liet haar blik glijden over haar geliefde land, terwijl zich een steen leek te vormen in haar maag. Branna knikte stil en zo nam ze een besluit.

Ze hield haar kin omhoog en liep langzaam de raadszaal in. Ze had uren geoeft op het binnenschrijven en ze had nog langer besteed aan het uitkiezen van haar kleding. Als dit het moment zou zijn waarmee ze de boeken in ging als de redder van Lunläss, dan zou het ook perfect zijn. Haar lange, groene jurk sleepte over de grond. Pishkeen lag als een bontkraag om haar nek. Haar vuurrode haren zaten in een ingewikkelde vlecht, die over haar linkerschouder hing. Ze had zelfs aan de zorgvrouw van haar moeder gevraagd om kleur aan te brengen op haar gezicht, waardoor haar ogen nu donker en wijs leken.

De raadszaal viel meteen stil. De Acht Windstreken keken haar afwachting aan. Haar vader had een droevige blik in zijn ogen. Op een paar passen van de raads tafel vandaan stond haar moeder. Haar mond was een strakke streep.

Branna deed nog een stap naar voren en liet zich toen gracieus op een knie zakken. Ze was blij dat Braeden er niet was.

'Vader. Ik kom formeel melden dat ik bereid ben om Lunläss te dienen. Ik zal trouwen met ...' Branna besefte plots dat ze niet eens wist hoe de keizerszoon aan

wie ze uitgehuwelijkt werd heette. Ze voelde hoe haar wangen rood werden. 'Met de Mazumundische prins.'

Er klonk een beleefd applausje. Het stelde haar een beetje teleur; ze had een juichende menigte verwacht, maar acht raadslieden konden nou eenmaal niet voor een oorverdovend applaus zorgen.

Haar vader stond op en pakte haar handen vast. Hij opende zijn mond om iets te zeggen. Hij omarmde haar en ze voelde zijn tranen tegen haar wang. Pish-keen sprong behendig van haar nek en vleide zich tegen haar been. Toen de koning haar losliet, zag Branna dat haar moeder was verdwenen.

'Mijn Branna, je zult voor altijd herinnerd worden in de harten van de Lunlässers. Nog vandaag zullen minstrelen een lofzang componeren en die verspreiden tot in alle hoeken van het land.'

Er viel even een stilte. 'Of is iemand het daar niet mee eens?' De stem van de koning klonk dreigend en niemand durfde waarschijnlijk iets te zeggen.

'Dank u, vader.' Branna wist zelfs een dapper glimlachje op te brengen.

'Heer?' sprak een van de Acht Windstreken aarzelend. 'Het vertrek zal snel geregeld moeten worden, voordat de kou de landen intrekt en het reizen onmogelijk maakt.'

Het gezicht van de koning betrok. 'Misschien kun je beter bij de opwarmende zon vertrekken.'

Branna zag dat de Acht Windstreken elkaar zenuwachtig aankeken. Niemand wilde tussen de koning en zijn dochter komen, maar het was duidelijk belangrijk dat ze snel zou vertrekken. De spanning die op hun gezichten had gestaan, was weer terug. Zou het dan al te laat zijn?

Branna schudde haar hoofd. 'Nee, vader, laat mij dan snel gaan, nu ik nog de moed heb om te vertrekken.'

Haar vader zuchtte diep. 'Wijze woorden en dat van

zo'n jong meisje. Goed, Branna, we zullen je vertrek zo snel mogelijk regelen. Vanavond houden we in elk geval een groots feest in jouw naam.'

Branna knikte, maakte een nette kniebuiging en liep toen weg; net iets te snel om gracieus te zijn.

Koning Conor liet de Acht Windstreken vertrekken met een enkel handgebaar. Zelf verliet hij de raadszaal door een zijdeur, de trappen op lopend richting zijn eigen vertrekken. Zijn schouders voelden zwaar aan. De priemende blik die hij voelde, kon alleen maar van zijn vrouw zijn.

'Er is niets meer aan te veranderen, Eala,' bromde hij zachtjes. 'Ze heeft zelf de keuze gemaakt.'

De priemende blik verdween, maar iets vertelde de koning dat de spullen van de koningin uit hun slaapkamer verdwenen zouden zijn vanavond.

Conor zuchtte. Hij wilde niemand de verantwoordelijkheid van het regeren aandoen en het speet hem dat zijn dochter dat zou moeten. Ze was er alles behalve klaar voor.

'Ik had verwacht dat het zou helpen,' gaf Branna zachtjes aan Braeden toe, haar benen bungelend over de tak. Onder hen waren mensen druk in de weer met het organiseren van het feest. De mensen met hun fakkels leken vuurvliegjes in de donkere avond.

'Wat?' vroeg Braeden. 'Het feest? De juichende mensen? De gelukswensen?'

'Het gevoel van een held zijn. Ik voel me helemaal geen held, Braeden. Ik ga trouwen met iemand die ik niet ken en die het zelf waarschijnlijk niet eens weet.'

'Je weet het niet, misschien vieren ze daar nu ook wel een feest en staat hij met zijn zusje te praten over jullie huwelijk.'

'Dat zou leuk zijn,' glunderde Branna. 'Ik hoop maar dat hij zussen heeft.'

Braeden kreeg het niet over zijn hart om haar de waarheid te vertellen. 'Vast wel,' troostte hij. Na een korte stilte vervolgde hij: 'Branna, ik ga je ontzettend missen. Het spijt me dat ik zo bot was gisterochtend.'

'Ik begrijp het wel, je miste je band met Darogh. Ik gedraag me echt als een verwend nest. Ik loop hier te snuffen over een huwelijk, terwijl jij dagelijks je wederhelft moet missen. Dat moet pas echt vreselijk zijn. Ik denk altijd dat jij het geluk hebt, maar eigenlijk ben jij degene met het zware leven. Ik heb altijd Pishkeen en Una bij me, maar jij moet het water in om bij Darogh te kunnen zijn.'

Braeden haalde zijn schouders op. 'Het went.' Hij liet zijn schouders vallen. 'Nee, eigenlijk went het helemaal niet. Het is zo vreemd, Branna, alsof je losgesneden bent van je ziel, je geweten. Ik hoop dat je dat nooit mee hoeft te maken.'

'Ik hoop het ook niet. Heb je gehoord dat Una hier moet blijven van moeder?'

'Dat zal niets uitmaken, Branna. We weten dat Pishkeen je zielsgenoot is.'

'Als ik dat al niet weet, kan niemand dat weten,' bracht Branna daar koppig tegenin.

'Moeder weet het, anders zou ze dit niet voorstellen. Heb vertrouwen, Branna.'

'Ik weet het. Ik ga Una alleen zo ontzettend missen.'

Er werd zachtjes op de deur geklopt en een bedienende stak zijn hoofd om de deurpost. 'Het avondmaal is geserveerd.'

Braeden stak Branna zijn hand toe en trok haar overeind. 'Kom, wat er ook mag komen, we maken van vanavond een avond die we ons nog lang zullen heugen.'

Branna pakte het schapenkussentje van haar bed. Het was moeilijk om te beslissen wat moest blijven en wat mee mocht. Het liefst nam ze alles mee naar die vreem-

de plek hier ver vandaan. Haar houten bed, het raam waarin je zo heerlijk kon zitten en vooral het schitterende uitzicht over de bossen en het meer. Ze had het gevoel dat ze zou sterven als ze dit alles achter zou moeten laten.

Ze draaide zich om nu ze daar nog de moed voor had en klauterde door de boom naar beneden, Pishkeen niet ver bij haar vandaan.

Beneden stond Una, naast haar moeder. Branna kon haar tranen niet langer bedwingen en maakte natte plukken in Una's wollige vacht.

'Het is beter zo, meisje,' zei haar moeder zacht.

Het inpakken was voorbij voordat Branna er erg in had. Ze merkte van de meeste omhelzingen niets. Net zomin zag ze de geschenken die voor haar op de kar werden geladen. Ze kreeg haar eigen minstreel Amrhan mee naar het Mazumundische hof en zeven jagers zouden haar erewacht vormen en zorgen voor voedsel onderweg. Verder nam ze haar kamermeisje en tevens trouwe vriendin Oga mee, een menner die voor de paarden en de kar zorgde en ten slotte de Vrouw van het Zuiden, die mee zou reizen tot aan de Fjern'rvalli.

Branna had geen zin in het vertrek, maar keek wel uit naar de reis. Ze was als kind wel eens langs alle Windstreken geweest met haar vader en broer, maar over de grenzen van Lunläss nog nooit.

'Moge je levenspad vervuld zijn van geluk en groei,' sprak haar vader de rituele afscheidswaarden. 'Dochter, ik hoop dat je veel geluk zal vinden in dat verre land. Hopelijk hebben we snel een goede reden om elkaar te zien. Je zult ontdekken hoe ontzettend veel vreugde kinderen in je leven kunnen brengen.'

Branna trok wit weg. Kinderen? Daar had ze nog geen moment aan gedacht. 'Laten we niets overhaasten, vader. Er zullen vele goede redenen zijn om elkaar weer te zien.'

Haar vader glimlachte en omhelsde haar nog een

laatste keer.

Naast hem stond Braeden en in zijn ogen glinsterde iets dat verdacht veel leek op een traan. Als dit haar nieuwe levenspad moest worden, begon dat wel met veel tranen.

‘Ik zal je elke dag missen, lief zusje. Als er ook maar iets gebeurt dat je niet bevalt of de keizerszoon behandelt je niet goed genoeg, laat het me weten en ik kom je halen. Geen oorlog houdt me dan tegen, hoor je me?’

‘Je bent lief, Braeden. Het zal niet nodig zijn, maar niettemin verwarmen je woorden mijn hart. Er zal geen dag voorbij gaan dat ik niet aan je denk.’ Branna zag hoe haar woorden werden neergepend door een peinzende minstreel.

Aan het eind van de rij stond haar moeder Eala, stil als een standbeeld in de wind. Branna beseftte ineens dat zij er over vele jaren ook zo uit zou zien; zilveren lokken door het golvende haar, de mond een zorgzame lijn geworden, enkele rimpels rond de ogen. De kleur van de ogen was verdonkerd met de jaren.

‘Branna, toon jezelf een waardige keizerin. Als iemand het recht heeft om te regeren, dan ben jij dat. Houd vast aan je geboorterecht, je eigen tradities en regels. Geef jezelf niet op ten koste van anderen. Blijf jezelf en wees sterk. Ik houd van je.’

Branna knikte alleen maar, verward door deze woorden. Ze knuffelde Una een laatste keer. Het schaapje dat jarenlang haar trouwe kameraadje was geweest. Ze kon zich niet voorstellen hoe haar leven zonder haar zou zijn. Una keek haar aan met een geruststellende blik.

Te snel werd haar hand door een staljongen vastgepakt om haar op het paard te helpen. Branna keek verrast op toen ze zag op welk paard ze zat. Het was de ruïn van haar vader. Ze knikte de koning dankbaar toe.

Haar gevolg zette zich in beweging en automatisch gaf Branna het paard een seintje. Pishkeen sprong ge-

haast op het zadel en ging achter Branna zitten alsof ze elke dag op de rug van een paard reed. Het paard briepte een keer verontwaardigd en stapte toen door.

Branna stak haar hand nog op, maar haar ouders keken niet naar haar. Ze keken naar elkaar, op een manier die ze zich niet kon verklaren. Ze reden de gouden velden door en toen ze nog eens omkeek, was er niemand meer te zien.

Hoofdstuk 2

‘Moet je echt weg?’

‘Ik ... De roep is gekomen,’ zuchtte Séman. ‘Het is geen vraag of ik moet gaan; ik kan niet anders. Ik zal vertrekken. Morgenochtend.’

‘Morgenochtend?’ riep Ashita geschokt uit.

‘Ashita.’

Ze pakte zijn hand vast, maar Séman trok hem terug. ‘Laten we eerlijk zijn.’

‘Nee, Séman, dit kun je niet doen.’

Hij sprak ijskoud verder. ‘Jij en ik hebben geen toekomst samen. Als ze het zouden ontdekken, zouden we terechtgesteld en ter dood veroordeeld worden.’

‘Maar ze hoeven het niet te ontdekken. We zijn nu toch ook gelukkig? Met wie ik ook zal trouwen, ik zal eisen dat je bij ons in dienst komt. Je zou bij ons kunnen wonen en mijn kinderen zouden de jouwe zijn.’

‘Ashita, je bent nog zo ontzettend jong. De wereld is niet zo vergevingsgezind als je denkt. Je zult trouwen met een waardige, rijke jongeman en ik zal opklimmen tot een bepaalde rang. Hofmagiër misschien, als ik geluk heb.’

‘Kan het je dan niets schelen? Geef je dan helemaal niets om mij?’

‘Het maakt niet meer uit of ik om je geef of niet. Het is voorbij.’

Met die woorden stond Séman op en vertrok. Als ze hem zou roepen, wist hij niet wat hij zou doen. Ze riep hem niet, ze hilde alleen zachtjes.

Séman haalde diep adem. Het was tijd voor het vol-

gende gesprek en dat zou ook niet prettig worden.

Hij klopte zachtjes op de deur in de donkere gang.

'Ja?' klonk het vragend.

Séman duwde de deur zachtjes open. 'Dag, heer Houda. Ik heb belangrijk nieuws voor u.'

De oude man duwde zijn stoel een stukje naar achteren en rechte zijn rug. Hij was ooit een zeer imposante man geweest, maar hij werd oud. De rimpels in zijn gezicht gaven hem iets van wijsheid mee, maar het krachtige leiderschap leek er door te vervagen.

Séman moest toch diep adem halen voordat hij verder durfde te praten. Heer Houda had hem op jonge leeftijd in huis opgenomen en Séman hoorde hem eeuwig dankbaar te zijn. Nu voelde hij zich vooral ontzettend ondankbaar.

'Ik ...' Hij haperde.

'Ga zitten, Séman. Belangrijk nieuws moet je nooit staand vertellen.'

Séman nam plaats in de stoel tegenover hem en stak eindelijk van wal. 'Ik ben ontzettend dankbaar voor alle mogelijkheden die u me heeft geboden. De boeken die ik heb gekregen, de ruimte om te studeren en ontdekken. U heeft altijd achter me gestaan en meer had ik niet kunnen wensen. In de loop van de tijd zijn jullie mijn familie geworden.'

Er kwam een glimlachje om de lippen van heer Houda. 'Maar je vertrekt?'

Séman trok een ongelukkig gezicht. 'Het is niet mijn keuze, heer.'

Heer Houda knikte, zijn wenkbrauwen gefronst. 'Ik heb het wel zien aankomen, Séman. Wie zijn ogen openhoudt, merkt veel. Alle magiërs worden naar Yo-To-Mae Tsahinar geroepen. Een talentvolle jongeman als jij zouden ze niet overslaan.'

Séman neigde licht zijn hoofd om het compliment in ontvangst te nemen.

'Je hebt mijn zegen, Séman. Je hebt veel voor me

gedaan. Er is één ding dat ik je wil vragen en je moet een eerlijk antwoord geven.'

'Natuurlijk, heer Houda, ik ben altijd eerlijk tegen u geweest.'

'Waarom zit mijn dochter eenzaam in de tuin te huilen sinds je daar bent geweest?'

Séman keek heer Houda verbaasd aan. Daarna glimlachte hij vergoelijkend. 'Het zullen tranen van frustratie en gebroken dromen zijn, heer. Ik had beloofd haar een heleboel dingen te leren. Ze wilde de geschiedenis van de keizerlijke familie leren, al hun gebruiken en verhalen. Ik moet heel eerlijk zeggen dat ik vermoed dat ze hoopte de volgende keizerin te worden.'

'Mijn dochter?'

'Ze is jong en vol wilde dromen. Ze is niet de enige; door onze huidige keizerin hebben alle jonge meisjes van adel weer de hoop dat de volgende keizerszoon niet met een buitenlandse zal trouwen. Wees niet verbaasd als ze de komende dagen overkomt alsof haar hart gebroken is. Al zal ze alles ontkennen, natuurlijk. Vooral tegenover haar vader.'

Heer Houda knikte nadenkend. 'Dank je voor je eerlijkheid, Séman. Ik begrijp nu beter waarom Ashita zo vaak om je heen hing. Ik ben blij dat de oorzaak zo onschuldig is.'

Séman knikte zonder ook maar te blozen. Hij stond op, maakte een diepe buiging en liep naar de deur. 'Dank u voor alles, heer.'

Met een knikje van heer Houda verdween Séman door de deur.

Zijn hart bonsde in zijn keel toen hij door de sierlijke gangen naar zijn vertrekken liep. Hoe dicht was heer Houda bij de waarheid geweest? Deze roep naar de hoofdstad bleek een zegen te zijn. Zelfs als Ashita om een domme reden het hele verhaal zou opbiechten, dan zou hij veilig zijn in het magiërskwartier, waar hij immuniteit zou hebben.

Met grote haast stopte hij spullen in tassen. Zonder verder aarzelen, vertrok hij uit de villa die jarenlang zijn thuis was geweest.

Hij ging op zoek naar een vriend, die hem vast wel een aantal dorpen verder zou kunnen brengen met zijn kar. Een laatste tocht zou hij Séman zeker niet ontzeggen. Met een beetje geluk zou hij dan voor het donker bij een goede paardenhandelaar zijn.

Buiten ademde hij de lucht in van het platteland. De geur van geplukt fruit hing onmiskenbaar in de lucht. Het was een geur die hij ongetwijfeld zou missen in de grote stad.

Het was behoorlijk donker toen hij een aantal dorpen verder de stallen in stapte. Het rook er zurig en vertrouwd. Hij moest even denken aan wat zijn zuster hiervan zou vinden. Met afkeuring zou ze hem aanstaren. De grote Séman, die zich gedroeg als een staljongen.

‘Kan ik u helpen, meester?’ De stalmeester knielde voor hem neer. Eén knie, zoals het hoorde.

‘Ik heb een paard nodig, meteen. Ik moet zo snel mogelijk in Yo-To-Mae Tsahinar zijn.’

‘Natuurlijk, meester. Mag ik u er wel op wijzen dat, als u snel naar Yo-To-Mae Tsahinar wilt, u beter per boot over de Tsahin kunt reizen. Het is niet dat ik mijn paarden niet graag verkoop, zeker niet aan goed volk als u, maar ..’

‘Ik reis sneller te paard dan welke boot over de Tsahin dan ook. Daarvoor heb ik uw snelste paard nodig.’

De man wreef nadenkend met zijn hand over zijn kin. ‘Ik heb er een buiten staan. Sneller dan elk paard dat ik ooit heb gezien. Alleen is het tot nu toe onmogelijk geweest om hem te temmen. Misschien dat u met magie ...’

‘Magie heb ik niet nodig,’ zei Séman kortaf. Hij liep

de man voorbij, door de stallen naar de achterkant.

Twee stille merries, die zo wit waren als het maanlicht zelf, stonden rustig te grazen. Séman zag eerst niet welk paard de man bedoelde, tot het maanlicht een derde schaduw liet zien. Het dier draaide zijn hoofd en nu zag Séman de witte streep bij de oren. Verder was de hengst zo zwart als de nacht zelf. Hij stond geen moment stil.

‘Bashír.’

Het paard draaide zijn hoofd naar Séman toe.

‘Bashír,’ herhaalde Séman glimlachend, bevangen door een warmte die hij lang niet meer had gevoeld.

De stalmeester stond verbijsterd te kijken en probeerde te ontdekken hoe deze magie werkte.

‘Het is geen magie,’ zei Séman glimlachend en toverde een appel tevoorschijn uit zijn zak. ‘Een paard met zo’n bijzondere naam kan ook niet naar een andere naam luisteren, toch Bashír?’

Het paard keek Séman nieuwsgierig aan en pakte aarzelend de appel. Zijn lippen gleden kriebelig over Sémans hand. Hij gooide een buidel met geld naar de stalmeester. ‘Voor het paard. Ik heb ook een zadel en teugels nodig. Haal mijn tassen bij de voordeur hierheen. Ik vertrek meteen.’

De stalmeester gehoorzaamde onmiddellijk en kwam wat later weer naar buiten met zijn beste spullen.

‘Bedankt, oude man, misschien kun je nu je dak laten repareren,’ zei Séman toen hij gezadeld en al op het paard zat.

De man trok wit weg van angst. Er waren al eeuwen geruchten dat magiërs gedachten konden lezen.

Séman gaf het paard de teugels en met een flinke aanloop sprongen ze over de omheining heen.

Séman kon niet anders dan hardop lachen. De wind joeg door zijn haren en Bashír was duidelijk net zo uit-

gelaten als hijzelf. Een paard dat sneller kon rennen dan sterren door de lucht konden schieten hoorde ook niet opgesloten te zijn bij makke merries.

‘Wij passen precies bij elkaar,’ grinnikte Séman, terwijl hij het paard tussen de oren aaide. Hij liet hem een flinke bocht naar rechts maken. ‘We zullen eens zien of er een boot sneller gaat dan Bashír die Séman draagt.’

Hij ademde diep in. De geur van het water en de rijstvelden in de verte vulde zijn neus. De nacht vloog voorbij. De eerste ochtendzon liet het water in de Tsaubin glinsteren als sterren in de nacht. De vroege vissersbootjes gingen het water op en de enkele mensen die Séman tegen kwam op de weg gingen onmiddellijk voor hem opzij. Het zou niet lang duren voordat hij Tsi Chauï bereikte. Dan kon hij Bashír even rust gunnen en zelf wat gaan eten. Morgen zouden ze verder trekken tot in Jan Suï. Daarna ging de reis door naar To Kamal en van daaruit was het een dag reizen naar Yo-To-Mae-Tsahinar.

Séman vroeg zich af wat hem te wachten stond in de hoofdstad. Heer Houda had gelijk; er waren veel magiërs naar de hoofdstad geroepen. Misschien waren de geruchten over een oorlog echt waar. Séman kon zich alleen niet voorstellen dat hij daar iets mee te maken had. Hij was nooit geroemd voor zijn vechtkunst in de magie. Zijn zuster, die hem alles over de magie had moeten leren, was uiteindelijk een begaafd zieneres gebleken en vertrokken naar de eilanden van het Oraculum. Zijn ouders hadden het altijd drukker gehad met zijn oudere broers en zussen. Altijd had het geleken alsof ze Séman niet de moeite waard vonden.

Nee, het was niet eenvoudig geweest om in zo’n groot gezin op te groeien. Zeker niet als je moeder werd vereerd als een halfgodin omdat ze zoveel magiërs op de wereld zette. Dat magiërs twee kinderen kregen was al uitzonderlijk, laat staan zeven. Allemaal strevend naar de aandacht en goedkeuring van hun

ouders, zo ging het al zijn hele leven.

Séman schudde de gedachten van zich af. Deze reis zou hij niet vaak maken, dus kon hij er maar beter van genieten. Rondkijkend nam hij alles van de omgeving in zich op. Van de rieten daken op de huisjes aan de rand van de stad, tot de statige stenen gebouwen in het hart daarvan.

Mensen sprongen haastig opzij om plaats voor hem te maken. Séman voelde de angst van de mensen als ze hem zagen. Dat gaf hem een heerlijk gevoel van macht dat hij niet eerder in zichzelf had ontdekt.

‘Mijn heer ...’

Séman draaide zich om en de herbergier viel meteen op een knie, zijn ogen op de grond gericht. ‘Mees-ter, wat kan ik voor u doen?’

‘Een ontbijt zou erg prettig zijn. Wat heb je allemaal?’

‘Het rijstbrood is het beste dat we hebben. Aardmaan gaat ten einde, dus hebben we vers fruit liggen, uit de gaarden van Tsi Chauï zelf.’

‘Klinkt goed. Breng het snel, want ik heb haast,’ antwoordde Séman.

Het rijstbrood was hard en bleef plakken in zijn mond. Misschien had hij niets moeten zeggen over haast. Het Tsausap was echter verrukkelijk, gemaakt van de Tsaubessen die in geen andere provincie wilden groeien. De eerste dronk was zoet, maar de nasmaak verfrissend.

Pas toen Séman zijn eten en drinken op had, merkte hij dat de herberg een stuk leger was dan voorheen. Het leek er ook minder licht, alsof de luiken waren gesloten en de kaarsen uitgeblazen.

Magiërs bleken niet goed voor de verkoop. De enige mensen die zich nog in de herberg bevonden, zaten zo ver mogelijk van hem vandaan en keken af en toe angstig naar hem.

Séman zuchtte. De kaars op zijn tafel doofde daarvoor abrupt. Soms wilde hij dat hij een gewone man was. Soms.

Hij stond op, liet twee zilveren munten op de tafel vallen en vertrok zonder een verder woord.

Séman knabbelde op gedroogde Tsaubessen en trok zijn mantel dicht om zich heen. Met het naderen van To Kamal kwam ook een lichte kou, die werd afgewisseld door een warmere wind van de zee.

Hij hoorde het niet, doordat hij in gedachten was, maar Bashír briepte van ongenoegen. Séman merkte het lage gegrom pas op toen Bashír begon te trillen van angst. Hij steeg behoedzaam af en probeerde te ontdekken waar het gegrom vandaan kwam. Het enorme beest kwam vanaf wat rotsen gesprongen en sperde zijn bek wijd open. Séman kon de tanden tellen en voelde dat hij klamme handen kreeg. De Tsaukat was met twee sprongen al bij hem en hij voelde de warme adem van het beest. Hij had geen tijd meer om zijn magie te gebruiken en voelde hoe de sterke tanden in zijn been zonken. De Tsaukat slingerde hem opzij. Séman voelde de lucht langs zijn lichaam suizen en knalde met een harde dreun op de grond. Het grote beest kwam alweer op hem afgerend, maar dit keer kwam de dappere Bashír vlak achter hem aan. De Tsaukat siste woedend, klaar om Séman aan te vallen toen Bashír steigerde en zijn voorbenen op de kat liet inslaan.

De Tsaukat draaide zich om, klaar om uit te halen naar Bashír.

Séman sloot zijn ogen en concentreerde zich. Hij visualiseerde de Tsaukat, zijn levensenergie, zijn honger en zijn kloppende hart. Hij richtte zijn aandacht op het hart en balde een vuist er omheen. Hij kneep zo hard als hij kon. Hij bleef knijpen tot hij het leven uit het lichaam voelde sijpelen.

Het beest zakte ineen en Séman kon zijn ogen weer

openen.

Bashír lag op de grond en maakte geluiden van pijn die door Sémans botten sneden. Séman was niet snel genoeg geweest. Met zijn knieën schrapend over de grond kroop hij naar zijn paard. Hij voelde zijn pijn en legde snel zijn handen op de wond. De wond kon hij wel sluiten, maar het been was gebroken.

Met alle concentratie die hij op kon brengen, liet hij zijn laatste kracht door zijn handen naar de wond stromen, die zich langzaam sloot. Zijn eigen wond zou hij later moeten genezen.

Hij maande zichzelf tot kalmte, omdat Bashír paniek aan zou voelen.

‘Ik zweer dat ik je zal redden, snelle ster. Ik zal er voor zorgen dat je het redt. Ik breng je naar een plek waar je weer helemaal de oude wordt.’

Hoeveel haast er misschien van hem verwacht werd en hoezeer ze ook in de hoofdstad op hem zaten te wachten, Séman zou er pas heen gaan als hij zeker wist dat er goed voor Bashír gezorgd zou worden. Tot die tijd konden ze dood vallen.